

PUBLISHED BY VIEW

၀
၂၅

ချစ်သူရင်ခွင်ပြင်တွင် လှိုင်အသင့်အတင့်ရှိမည်

အခန်း (၁)

"ကိုယ့်စကားကို မင်းနားထောင်ပါလို့ ထပ်တောင်းပန်ပါရစေ စွေး"

မင်းကပတိ အသံလှိုင်းတွေမှာ နူးညံ့မှုနှင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှုတွေ ပါနေသည်။ ဒါပေမဲ့ စွေး ဥပက္ခာ ပြုထားမိမြဲ။

စွေးမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေမည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း စွေး လှည့်မကြည့်ဘဲ မြင်မိသည်။ ထို မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဟိုးအရင်တုန်းက လို လုံးဝမတူတော့သော ရောင်စဉ်တွေ ယှက်သန်းနေမှာ သေချာသည်။

"စွေး မင်း ခေါင်းမာနေတာ မကောင်းဘူး"

မင်းပကတိ က ပုန်းကွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေသော စွေးမျက်နှာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ စွေး ခေါင်းကို ငုံ့ပစ်ကာ စာရင်းဇယားဖိုင်တွေထဲ အာရုံစိုက်သလို လုပ်ပစ်၏။

ပခုံးသာသာမျှသာရှည်သော ဆံနွယ်ညိုညိုတွေက အမာရွတ်တွေနှင့် အကျည်းတန်လှသော စွေးမျက်နှာ လေးကို ဖုံးကွယ်ပစ်သလို ရှိသည်။

မင်းပကတိ လက်တစ်ဖက်က စွေး မျက်နှာကို ကွယ်ဝှက်နေသော ဆံညိုတွေကို နားရွက်လေးနောက်သို့ စုသိမ်းဖယ်ပစ်၏။

ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာသော စွေး မျက်နှာလေး မာတင်းနေသည်။ မျက်ဝန်းစူးစူးလေးတွေက စူးလက် လို့ နီးမြန်းဖူးအိသည့် နှုတ်ခမ်း

လေးတွေ တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ ။

သည် မျက်ဝန်း၊ သည် နှုတ်ခမ်းလေးတွေနှင့် ယောက်ျားတွေကို ဆော့ကစားတတ်သော စွေးကို မင်း သိပ် ကို မုန်းခဲ့ဖူးသည်။ ။ မာယာမျက်ဝန်းနှင့် မာယာနှုတ်ခမ်းတွေဟု တင်စားခဲ့ဖူးသည်။ ။

အခုတော့ စွေးရဲ့ နှလုံးသားဖြူဖြူလေးကို မင်း မြင်တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။

"ဒီမှာ မင်းပကတိ"

လေသံက မာတင်းပြတ်သားသည်။ ။ စောစောက ကွယ်ဝှက်ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားသော မျက်နှာပေါ်က ဆံ နွယ်တွေကို စွေး ကိုယ်တိုင် လက်နှစ်ဖက်နှင့် တမင်သပ်တင်သည်။ ။

အညှီရောင် အမာရွတ်တွေနှင့် နုဖတ်သော မျက်နှာလေးသည် အကျည်းတန်နေခဲ့ပြီ။ မင်း ရင်ထဲမှာ နင့် ခနဲ ခံစားရသည်။ ။

"ရှင် ပြောတာကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီ"

"စွေးရယ် မင်းမျက်နှာလေး နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားမယ့်ကိစ္စကို မင်း ငြင်းဆိုနေတာ ကိုယ့်ကို မုန်းတီး နေတာကြောင့် လား"

"အဲဒါ ရှင်ထင်မြင်ပိုင်ခွင့်ပဲ၊ ကျွန်မကိစ္စအတွက် ကျွန်မဘာသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလေ"

"ကိုယ် မယုံဘူး၊ မင်းကိုယ့်ကို တမင်အရွဲ့တိုက်နေတာလို့ ထင်တယ်"

"

စွေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မဲ့ခနဲပြီးသည်။ ။ ပြီးမှ သူ့မျက်နှာကို ရဲရဲပဲ မော့ကြည့်၏။

"ဘာမှ အရွဲ့တိုက်စရာ မရှိဘူး၊ ကျွန်မ နောက်ဆုံးထပ်ပြောမယ်၊ ရှင်

ပြောတာကို လက်မခံဘူး၊ ကျွန်မ မျက်နှာကို မကုသဘူး၊ ဒါ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ "

"အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုတာ ကိုယ် နာကျင်ခံစားရအောင် မင်း အနိုင်ယူနေတာလို့ ပဲ ကိုယ်သတ်မှတ် တယ် စွေး"

စွေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြီးသည် ။ ပြီးတော့ ချာခနဲ ခေါင်းငုံ့ရင်း စားပွဲပေါ်တွင် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို လှန်လှောကြည့်နေ၏။

"ပြောလေ စွေး၊ မင်း ကိုယ့်မျက်နှာကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ပြီး ဖြေစမ်းပါ။ မင်း အဲဒီလောက် သတ္တိမကြောင့်ခဲ့ ပါဘူးနော်"

စွေး မခံချင်အောင် တမင်ပြောမှန်းလည်း သိသည် ။ ခေါင်းကို ပြန်မော့ပြီး သူ့မျက်နှာကို စွေး စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ချောမောရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာပေါ်က ကြည်လဲ့သော မျက်ဝန်းတွေ၊ မတိုမရှည် ဆံပင်ကို ညာဘက် ခွဲကာ ဖြီးသင်ထားတတ်သော မင်းပကတိ။ ဖြူသည် လည်း မဟုတ်ဘဲ ဝါဝင်းဝင်း အသားအရည်ကြောင့် စိမ်းမြ မြ နှုတ်ခမ်းမွှေး မုတ်ဆိတ်မွှေး အရာကြောင်းရေးရေးက ယောက်ျား ပီသခန့်ညားစေသည် ။

သွယ်စင်းသော နှာတံက ကျစ်လျစ်၍ ကြည့်ကောင်း၏။ ပန်းနုသွေး စိုလဲ့သော နှုတ်ခမ်းတို့ က ပိရိကာ စွဲ ဆောင်မှုရှိ၏။

"စွေး"

"ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့ တော့ မင်းပကတိ၊ ရှင် ထင်မြင်တာကို ကျွန်မ လုံးဝငြင်းဆိုတယ်၊ ကဲ ရှင် ပြန်ပါတော့"

"ဟင့်အင်း ကိုယ် ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မင်းအနားမှာ ပဲ ရှိနေမှာ "

"ဒါဆိုရင်လည်း ရတယ်၊ ကျွန်မ ပြန်မယ်"

"မင်းက အမြဲတမ်း ကိုယ့်ကို ဆန့်ကျင်အရွဲ့တိုက်ပြဖို့ ကြံစည်နေတာပဲ စွေးရယ်"

စွေး ခွန်းတုံ့ပြန်စကားမဆိုဘဲနှင့် စားပွဲပေါ်က စာရင်းဇယားဖိုင်တွဲတွေကို အံ့ဆွဲထဲထည့်သိမ်းသည်။ အံ့ ဆွဲသော့ကို ခတ်သည်။

စားပွဲပေါ်က သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကို စွေး ဆွဲကိုင်ယူပြီး ထရပ်တော့မှ မင်း လည်း ထိုင်ခုံမှ ထရပ် သည်။

"ရှင် ကျွန်မကို ပြန်လိုက်ပို့စရာ မလိုဘူးနော်"

"မင်း ရုံးခန်းထဲမှာ ကိုယ့်ကို မရှိစေချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကိုယ်ပြန်ပေးရမှာ ပေါ့"

စွေး လက်ကိုင်အိတ်ကို ပြန်ချရင်း သူ့ကို ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်ကြည့်နေလိုက်၏။ သူ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်ရင်း

"စွေး ကိုယ့်ကို မင်း မုန်းချင်မုန်း နာချင်နာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ ကွာ၊ ကုသ လို့ ရရက်နဲ့ မင်း ဘာလို့ မင်းမျက်နှာကို မကုသချင်တာလဲ"

"ရှင် ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားအတိုင်းပဲပေါ့၊ ကျွန်မ မျက်နှာပေါ်က အလှတွေက အဆိပ်တွေ မာယာတွေ လေ၊ ဘယ်ယောက်ျားမှ ကျွန်မကြောင့် ဒုက္ခမရောက် ဘဝမပျက်စေချင်လို့ ပေါ့ အဟင်း"

ရယ်သံကော လေသံကပါ အရွဲ့တိုက်သံစွက်နေမှန်း မင်း ကောင်းကောင်း သိပါသည်။

"ကိုယ် ပြောခဲ့တဲ့ စကားကြောင့် တဲ့ လား၊ ကိုယ် ထင်ပါတယ်၊ မင်း

ကိုယ့်ကို နာကျည်းစိတ်နဲ့ မင်း မျက် နှာပေါ်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို တမင်ထိန်းသိမ်းထားတာပဲ"

"ဒါပေါ့ မင်းပကတိ၊ နဖူးပေါ်က အမာရွတ်ကို မြင်တိုင်း မဟော်သဇာကို အမှတ်ရနေတဲ့ ပုဏ္ဏားမိုက်လို့ ရှင်ထင်နိုင်ပါတယ်"

"စွေး မင်းကို ကိုယ်အရှုံးပေးနေတာပါ"

"တော်ပါတော့ မင်းပကတိ၊ ရှင် သွားပါတော့"

ချာခနဲ မျက်နှာလွှဲကာ စွေး ရုံးခန်းပြတင်းတံခါးဆီ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ဝဲတက်လာသည့် မျက်ရည်တွေ ကို သူ မမြင်တွေ့စေချင်ပါ။

အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်မှုက အတန်ကြာ ကြီးစိုးနေမှ စွေး လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။ သူ မရှိတော့ပါ။ ။ မွန်း ကျပ်နေသော ရင်ထဲက အပူတွေကို လေပူအဖြစ် မှုတ်ထုတ်ရင်း စွေး ပြတင်းတံခါးဆီ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။ ။ လိုက်ကာကြားက အသာလှမ်းကြည့်တော့ ပလက်ဖောင်းမှာ ရပ်ထားသော ကားဆီ လှမ်းသွားသော သူ့ကို မြင် နေရသည်။ ။

အပြာနုရောင် စပို့ရှပ်လက်တိုနှင့် ကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် သူ လမ်းလျှောက်သွားသော စတိုင် က ငေးကြည့်လို့ ကောင်း၏။

ရပ်ထားသည့် ကားအနားရောက်တော့ မင်းပကတိ မျက်ဝန်းတွေက ရုံးခန်းပြတင်းတံခါးဆီကို လှမ်း ကြည့်သည်။ ။ လိုက်ကစကြားက စွေး မျက်ဝန်းတွေကို မမြင်နိုင်မှန်းသိပေမယ့် စွေး အသာနောက်ဆုတ် ရှောင်မိ၏။

ရုံးခန်းစားပွဲဆီ ပြန်လျှောက် လာပြီး ထိုင်ခဲ့မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင် လိုက်မိသည်။ ။

ရင်ထဲမှာ စဉ်းစားမိတိုင်း လှိုက်ဖိုခံစားခဲ့ရ၏။ ပန်းစွေးနီနီဆိုသော

စွေးရဲ့ ဘဝမှာ ကံကောင်းခြင်းတွေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးသည်။ ဆုံဖူး၊ ခင်ဖူးသည့် ယောက်ျားတိုင်းက အလိုလိုက်ချစ်ခင်မှုကို စွေး မတောင်းဆိုဘဲ အလိုလို ရခဲ့တာချည်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ စွေး မရခဲ့သည် က အချစ်။ စွေး နှလုံးသားက ချစ်ခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို စွေး မရခဲ့ပါ။

အဲဒီ ယောက်ျားက မင်းပကတိ ပဲလေ။

စွေး ဘဝမှာ ဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့တာပါလို့ ပြောရင် ကော သူ ယုံမှာ လား။

မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲလေ။ တကယ်ဆို စွေး ဘက်က အများကြီး အလျော့ပေး ဆက်ဆံခဲ့ဖူးပေမယ့် မင်း ပကတိ ပေးခဲ့တာ အမုန်းတွေနဲ့ ရွံရှာခါးသီးမှုတွေချည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

စွေး လိုချင်ခဲ့တာ အချစ်။ ဘဝမှာ လည်း ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ် ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ရအောင် ယူ တတ်ခဲ့သည်။

မရနိုင်တာက တစ်ခုတည်း။

အခုတော့ သူက လိုက်လျောစွာ ပေးနေသည်။ ဒါပေမဲ့ စာနာမှု၊ သနားမှုတွေနှင့် ပြန်ပေးဆပ်သော အရာ ကို စွေး မလိုချင်ပါ။

စွေး လိုချင်တာ အချစ်ဖြင့်တည်သော နှလုံးသားတစ်ခုရယ်ပါ။

မင်း ရယ်။ ဟန်ဆောင်မှုတွေနဲ့ စွေး နှလုံးသားကို ထပ်မနှိပ်စက်ပါနဲ့

။

စွေး တောင်းပန်ပါရစေ။

အခန်း (၂)

အမြဲတမ်း ညနေခြောက်နာရီကျော်မှ အိမ်ပြန်ရောက်နေကျဖြစ်ပေမယ့် သည် နေ့တော့ စွေး စောပြန်ဖြစ် တာမို့ အိမ်ရောက်တော့ ငါးနာရီထိုးပဲ ရှိသေးသည်။ ။

"သမီး ဒီနေ့ စောတယ်နော်"

ခြံစောင့်ကြီး ဦးနီမောင်က ခြံတံခါးကို လာဖွင့်ပေးရင်း နှုတ်ဆက်မေး၏။

"ဟုတ် ဦးနီ၊ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ စောပြန်ခဲ့တာပါ"

"နေမကောင်းဘူးလား သမီး၊ ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေးရမလား"

"ဟင့်အင်း ရတယ် ဦးနီ၊ အဲဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆေးသောက်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာ ပါ"

ကားကို ဆင်ဝင်အောက် မောင်းဝင်ခဲ့သည် ။ ကားသံကြားကတည်းက ဒေါ်ကြီးလုံးက ဧည့်ခန်းတံခါး ဖွင့်ကာ စွေးကို လာကြိုနေ၏။

စွေး လက်ထဲက သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကို ဒေါ်ကြီးလုံး လှမ်းယူသည် ။ ပြီးတော့ အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက် ရင်း

"နေ့လည်က ဆရာလေးဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်၊ ဒီညနေ ခြောက်နာ

ရီခွဲလောက် သမီးလေးဆီ ဖုန်း ဆက်မယ်တဲ့ "

စွေး စိတ်ထဲမှာ ညစ်ညူးသွားရသည် က အမှန်။ ကိုကြီး မင်းကျော်စွာဆီက ဖုန်းဆက်လာဦးမည်တဲ့ ။ ညစ်ညူးစိတ်ကို ပင့်သက် ရှိုက်ရင်း ဒေါ်ကြီးလုံးကို စွေး ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြလိုက်သည် ။

"သမီး အအေးသောက်ဦးမလား"

"ဟင့်အင်း မသောက်တော့ဘူး၊ သမီး ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ဒေါ်လုံး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ"

"အေး အေး ကြီးလုံး ထမင်းဝိုင်း ပြင်ဆင်ထားလိုက်မယ်နော် သမီး"

ဒေါ်ကြီးလုံးက သားရေအိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပေးပြီး မီးဖိုခန်းဘက် ထွက်သွားခဲ့သည် ။

ကြီးလုံးကော ဦးနီပါ စွေးကို အမြဲတမ်း အရိပ်တကြည့် ဂရုစိုက်ပြုစုကြသည် ။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဦးမင်းကျော်စွာရဲ့ စီမံမှုတွေကြောင့် ဆိုတာလည်း စွေး သိပါသည် ။

စွေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် အားလုံးကို လိုလေးသေးမရှိ စီမံပေးတတ် သော ကိုကြီးရဲ့ စေတနာနှင့် ကျေးဇူး တွေကို စွေး သိနားလည်နိုင်ခဲ့တာ အခုမှ မဟုတ်။ ကိုကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေက စွေးအပေါ်မှာ ပြည့်ဝခဲ့သည် ။

စွေး သည် ဘဝ သည် အခြေအနေရောက်အောင် ကူညီခဲ့သည့် ကိုကြီးကိုတော့ လေးစားကြည်ညိုရသော ယောက်ျားတစ်ဦးအဖြစ် စွေး စိတ်က အသိအမှတ်ပြုမိသည် ။

ဒါပေမဲ့ ထိုထက်ပိုမိုသော စိတ်ထား ထားလို့ မရတာတော့ နှလုံး သားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"စွေးလေးကို ကိုကြီး နားလည်နိုင်ပါတယ်၊ မင်းလေးကို ကိုကြီး ကူညီနေခဲ့တာ အားလုံးက စေတနာ သီးသန့်စွာနဲ့ ကူညီတာပါ။ ကျန်တဲ့ အရာက အဲဒါတွေနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ သီးသန့်ခံစားချက်ဆိုတာ မင်းယုံပါ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းလေးကို အဖြူစင်ဆုံး နှလုံးသားနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာပါ စွေး။"

ကိုကြီး တောင်းဆိုသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည် က စွေး အပေါ်မှာ မြောက်မြားစွာတည်ရှိနေသော ကျေးဇူးတရားများ နှင့် မသက်ဆိုင်ဟု ကိုကြီး ဆိုခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့ စွေး အတွက်တော့ ကိုကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေကို ဥပက္ခာပြုထားနိုင်ဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။

အချစ်ဆိုတာ ဘဝနှင့် ယှဉ်လျှင် အရေးမပါလှသော အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုဟု သာ စွေး ယုံကြည်ခဲ့သည် ။

စွေး ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာကိုလည်း ရှာဖွေကြည့်ခဲ့ဖူးသည် ။

သေချာသည် က ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စွေး စိတ်နှလုံးသားက မယိမ်းယိုင် မလှုပ်ခတ်ခဲ့ပါ။

စွေး ယောက်ျားလေးတွေနှင့် တွဲတာ၊ ရည်းစားများ တာကိုလည်း ကိုကြီး သိသည် ။ ဒါပေမဲ့ မတားမြစ် မပိတ်ပင်ခဲ့ပါ။ အပြစ်တင် စကား တစ်ခွန်းမဆိုဘဲ ကိုကြီး နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့သည် ။

အချိန်တန်လျှင်တော့ စွေး ဘဝအနာဂတ်အတွက် ကိုကြီးကိုပဲ ရွေးချယ်လိမ့်မည်ဟု စွေး ကိုယ်တိုင် တွေးထားခဲ့ဖူးသည် ။

ထိုအတွေး အားလုံးကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့လိုက်သည် က စွေး မယုံကြည်ခဲ့သော ချစ်ခြင်း တရားက ဖြစ်လေသည် ။

မင်းပကတိ ဆိုသော ယောက်ျားသည် စွေးဘဝကို ထိုမျှအထိ လှုပ်ခ

တံသွားသည် ဟု စွေး ကြိုမသိနိုင်ခဲ့ ပါ။

အချစ်သည် ဆန်းကြယ်ပါသည် ဟု ဆိုလျှင်

ထိုဆန်းကြယ်သော ချစ်ခြင်းကို ပန်းစွေးနီနီ မရှာဖွေဘဲနဲ့
ထိပ်တိုက်ကြုံဆုံခဲ့ရတာ ဖြစ်သည် ။

ကံကြမ္မာက အချစ်ကို စွေးနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံနိုင်ဖို့ အတွက် စွေးရဲ့ နှ
လုံးသားကို မာကြောစွာ တည်ရှိစေခဲ့ သည် ။ မင်းပကတိနှင့် ဆုံတော့
မာကြောစွာ တည်တံ့ခဲ့သော စွေး နှလုံးသားသည်

ဖော့ဖယောင်းလို ပျော်ဝင်လွယ်ခဲ့သည် ကတော့ သေချာခဲ့ပါ၏။

အခန်း (၃)

အတိတ်ဆိုတာ ပြန်တွေးကြည့်လျှင် စွေး အတွက်တော့ ခါးသီးမှုတွေ နှင့် သာ ပြည့်နှက်နေခဲ့သည် က သေချာသည်။ ။

စွေး လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်မှာ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ကွဲကွာနေပြီဖြစ်သည်။ ။ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက် ခဲ့ကြသော ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ နှစ်ဦးပေါင်းစပ်ခဲ့ကြခြင်းတွင် သံယောဇဉ်နှင့် ချစ်ခြင်း မပါခဲ့တာတော့ သေချာ သည်။ ။

ဆွေမဲ့ မျိုးမဲ့ မေမေသည် တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးအဒေါ်အပျိုကြီး၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ရှင်သန် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ။

အပျိုကြီး အဒေါ်က ကုန်စုံဆိုင်ကလေးဖွင့်ကာ ဝမ်းရေးကို ရုန်းကန်နေသူဖြစ်သည်။ ။ မေမေက အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် အတူ ဆိုင်ကလေးမှာ ရောင်းချပြီး ကူညီပေးသည်။ ။

အပျိုဖော်ဝင်စ မေမေ၏ အလှက ယောက်ျားတွေအတွက် ရစ်ဝဲရာပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ဆိုင်ကို အကြောင်းမျိုးစုံပြပြီး ဝင်ထွက်နေသော ယောက်ျားတွေကို အဒေါ် သဘောမကျနိုင်ခဲ့ပါ။ ။

တစ်ဦးတည်းသော တူမလေး၏ အနာဂတ်သည် အဒေါ်အပျိုကြီးအတွက် ပူပန်သောကဝေစရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ပညာဂုဏ်၊ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ် မရှိပေမယ့် တူမလေးမှာ မိန်းမသားတ

စံယောက်၏ လှပချောမောသော ဂုဏ်လေးတော့ ရှိသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီမဖြစ်သူရဲ့ အနာဂတ်အတွက်တော့ စိတ်ချလက်ချရှိခဲ့ချင်၏။

ဒါကြောင့် လည်း တူမဖြစ်သူ၏ အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့်ရင်း သိလိုက်ရသည် က

"ပန်းနု သမီးနဲ့ လမ်းထဲက မောင်မြတ်ကျော်တို့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ၊ မနေ့က ဈေးထဲမှာ မောင် မြတ်ကျော်နဲ့ သမီးကို အတူပြန်လာတာ တွေ့ရတယ်လို့ ဒေါ်လေးကို အသိပေးတဲ့ သူတွေရှိတယ်"

"ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး၊ ကိုမြတ်ကျော် သမီးကို ချစ်ခွင့်တောင်းထားတာ ကြာပါပြီ၊ ဟို ဟိုလေ သမီး လည်း ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့တယ် ဒေါ်လေး"

"အင်း မောင်မြတ်ကျော်က စိတ်ထားလေးတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးနဲ့ တော့ ဒေါ်လေး သဘောမတူချင်ဘူး"

"ဘာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဒေါ်လေးရယ်"

"သမီးအတွက် ရွေးချယ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က သမီး အနာဂတ်အတွက် တကယ်တမ်း အား ကိုးရတဲ့ သူ ဖြစ်စေချင်တယ် သမီး"

ဒေါ်လေးစကား အဓိပ္ပာယ်များ စွာကို ပန်းနု နားလည်နိုင်သည် ။ ကိုမြတ်ကျော်ဆိုသည် မှာ ပြောရလျှင် ပန်းနုနှင့် ဘဝတူဟု ဆိုရမည်။

မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိကြတော့သော ကိုမြတ်ကျော်သည် လည်း ဦးလေးဖြစ်သူအိမ်မှာ ခိုနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ ဦးလေးဖြစ်သူက ဆိုက်ကားနင်းသည် ။ ဦးလေးမိန်းမက ဈေးထဲမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရောင်းသည် ။ သားသမီးက လေးယောက် ဘုစုခရလေးတွေ ဖြစ်၏။

ကိုမြတ်ကျော်က ကျေးဇူးတရားကို ငဲ့ကွက်ကာ အရွယ်လေးရောက်

တော့ ဦးလေးရဲ့ မိသားစုတာဝန်ကို ယူခဲ့ရသည်။ ။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာသော ဦးလေးဖြစ်သူက အရင်လို ဆိုက်ကားမနင်းနိုင်တော့ ကိုမြတ် ကျော်မှာ တာဝန်ပိုလာ၏။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သော ဦးလေးရဲ့ မိသားစုကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရမည်က သူ တာဝန်ဟု လက်ခံသည်။ ။

ဈေးထဲက ကုန်စုံဆိုင်မှာ ကိုမြတ်ကျော် အလုပ်လုပ်သည်။ ။ ရိုးသားမှုနှင့် အလုပ်ကြိုးစားသော ကိုမြတ် ကျော်ကို ဆိုင်ရှင်က သဘောကျသည်။ ။ ဆိုင်အတွက် လိုအပ်သမျှကို လူယုံတော်အဖြစ် လစာနှင့် ခန့်သည်။ ။

ညဘက်မှာ တော့ ဦးလေးဖြစ်သူရဲ့ ဆိုက်ကားကို နင်းသည်။ ။

မိသားစု ဝမ်းရေးနှင့် ဦးလေးဖြစ်သူ၏ သားသမီးလေးယောက်တာဝန်တွေက ကိုမြတ်ကျော်ရဲ့ ပခုံး ပေါ်မှာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

"သမီး အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်၊ မောင်မြတ်ကျော်က ရိုးသားကြိုးစားတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ မိသားစုတာဝန်တွေက သူ့ပခုံးပေါ်ပိနေတာ၊ သမီးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါပြီတဲ့ ၊ သူ့ဦးလေးရဲ့ မိသားစုတာဝန်ကို သူ ဥပက္ခာပြုလို့ မရနိုင်ဘူးလေ၊ ဒီလိုအခြေအနေတွေနဲ့ သမီးတို့ ဘဝ ဘယ်လောက်တိုးတက်မှာ လဲ၊ တွေး ကြည့်ရင် အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ ချာလည်စိတ်ညစ်နေရမယ့် ဘဝကြီးပါကွယ်"

ပန်းနု မငြင်းနိုင်ပါ။ သူတို့ နှစ်ဦးအနာဂတ်ကို စဉ်းစားမိရင် ဒေါ်လေးရဲ့ တွက်ပြချက်တွေက မှန်နေ သည်။ ။ ကိုမြတ်ကျော် ကိုယ်တိုင်လည်း ဒါတွေကို တွေးလိုက်တိုင်း ပင့်သက်တွေ အခါခါရှိက်ပြီး မျက်နှာညိုသွားစမြဲ။

ဒါပေမဲ့ ပန်းနု နှလုံးသားက ကိုမြတ်ကျော်ကိုပဲ နှောင်တွယ်ရစ်ပတ်

မိတော့ အခက်။ ဒေါ်လေး ပြောပေမယ့် ပန်းနုချစ်သူကို သစ္စာမြဲစွာ ချစ်နေမြဲ။

ဦးနှောက်က သိနေပေမယ့် နှလုံးသားက ခံစားချက်တွေကို ပန်းနု မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့လေတော့

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းနု ရင်ဆိုင်မယ် ကိုမြတ်၊ ပန်းနုကို ကိုမြတ် ခေါ်သွားရဲတယ် မဟုတ်လား ဟင်၊ ပန်းနု ကိုမြတ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့မယ်"

ဒေါ်လေးက ပန်းနုရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ကိုသိန်းဇော်နှင့် လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်တော့ ပန်းနု ရဲရင့်စွာပဲ ချစ်သူနောက်လိုက်ရန် အသင့်ရှိခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ပန်းနုရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ တကယ်ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

ပန်းနု

ကိုမြတ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ပန်းနုကို ကိုမြတ် သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝတစ်ခုတည်ဆောက်ဖို့ အတွက် အချစ်ထက် အရေးကြီးတာတွေ အများကြီးဆိုတာ ကိုမြတ် လက်ခံလိုက်မိပြီ။

ကိုမြတ်ရဲ့ ဘဝထဲကို ပန်းနုကို ဆွဲမခေါ်ရက်ဘူး။ မွန်းကြပ်မှုတွေ မပြည့်စုံမှုတွေနဲ့ ပန်းနု ရင်ဆိုင်ရမှာ ကို တွေးမိတိုင်း ကိုယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ် ပန်းနု။

ကိုမြတ်ကို မေ့လိုက်ပါတော့။ ပန်းနုရဲ့ အဒေါ် စီစဉ်တဲ့ အတိုင်း ကိုသိန်းဇော်ကို လက်ထပ်လိုက်ပါ။ သူက ပန်းနုအတွက် အကောင်းဆုံးအဖော် ဖြစ်မှာ ကို ကိုမြတ် ယုံကြည်ပါတယ်။

ပန်းနု ဘဝ လှပနိုင်ပါစေ။

ကိုမြတ်

ကိုမြတ်ဆီက စာလေးတစ်စောင်က ပန်းနုကို နှစ်သိမ့်ခဲ့တာလား။ ရက်စက်ဥပက္ခောပြုလိုက်တာလား ပန်းနု မဝေခွဲတတ်ခဲ့ပါ။ ဘဝအတွက် အချစ်ကိုစတေးခဲ့သည် ဆိုတာတော့ ပန်းနု နားလည်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။

ဒေါ်လေး သဘာတူကြည်ဖြူသော ကိုသိန်းဇော်ဆိုသည် က ကိုမြတ် ကျော်နှင့် ယှဉ်လျှင် ပြည့်စုံကွာခြား လှတာတော့ သေချာပါသည်။ ။

တစ်ဦးတည်းသောသား။ အဖေ မရှိတော့ပေမယ့် မိခင်ဖြစ်သူက ဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်ကြီး ပိုင်ဆိုင် သည် ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူကုံထံဟု ပြောရလောက်အောင် ပြည့်စုံသည်။ ။

ပန်းနုကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တော့ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ဒေါ်လေးဆီမှာ လူကြီး လူကောင်းပီပီ တောင်းဆိုသည် ။ ပန်းနု အနာဂတ်အတွက် ဒေါ်လေး ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့သည်။ ။

သည် လိုနှင့် ပဲ ဘဝတစ်ခုကို နှလုံးသားမပါဘဲ ပန်းနု တည်ဆောက်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ။

အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်ကျော်မှာ သမီးလေး ပန်းစွေးနီနီကို မွေးခဲ့သည်။ ။ ပြဿနာက သမီးလေး အသက်တစ်နှစ်ကျော်ကျော်မှာ ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ပန်းနု မဖျက်ဆီးဘဲ သိမ်းဆည်းထားမိသော ကိုမြတ်ကျော်ပေးခဲ့သည့် စာလေးတစ်စောင်ကြောင့် ကိုသိန်းဇော်ရဲ့ သံသယတွေ ပွားလာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

"မင်း ဒါ ဘာသဘောလဲ ပန်းနု၊ ဒီစာကို မင်းဘာလို့ သိမ်းထားရတာလဲ"

"ပန်းနု ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ကိုဇော်၊ ကိုမြတ်ကျော်ရဲ့ စာလေးကို ဒီအတိုင်း အဝတ်အစားထည့်တဲ့ သေတ္တာထဲ ထည့်ထားလိုက်မိတာ"

"ရည်းစားဟောင်းရဲ့ စာကို ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ သိမ်းထားနိုင်ပါ့မလား ပန်းနု၊ ငါ မယုံဘူး၊ မင်းနဲ့ မြတ် ကျော် သတင်းတွေကို ငါကြားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မယုံခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ ဒီစာက သက်သေပဲ"

"ကိုဇော် အထင်လွဲနေပြီ၊ အဲဒီစာထဲမှာ သက်သေပဲလေ"

"ဘာသက်သေလဲ၊ အဲဒီကောင်က မင်းကို စွန့်ပြီး ငါ့လက်ထဲပစ်ထည့် လိုက်လို့ ငါ လက်ခံခဲ့ရတာ သက်သေလားကွ"

"ကိုဇော် ဘာတွေပြောနေတာလဲ"

"အမှန်တွေပြောနေတာပါ ပန်းနု၊ မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ မင်းချစ်လို့ လို့ ငါ ထင်ခဲ့တာ၊ အခုတော့ ရည်းစားဟောင်းစကားကို မင်း နားထောင်လိုက်တာကိုး"

သံသယတွေနှင့် ကိုသိန်းဇော်၏ စွပ်စွဲချက်တွေကို သူမ ဘယ်လိုမှ မဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပါ။

"ငါ နွားတစ်ကောင်လို နဖူးကြိုး အထိုးခံခဲ့ရတာလား ပန်းနု၊ ဒီကလေးက ငါ့ကလေးကော ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုဇော်"

"မင်း လုပ်ခဲ့တာကို မင်း သိမှာ ပေါ့၊ ဟိုကောင် မြတ်ကျော်က ခုထိ မိန်းမ မယူဘဲ နေနေတာ ဒါကြောင့် ကိုး"

"တော်တော့ ကိုသိန်းဇော် ရှင့်ရဲ့ သံသယတွေကို ကျွန်မ မဖြေရှင်းတတ်တော့ဘူး၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်မှုမရှိမှ တော့ မတတ်နိုင်ဘူး"

"တောက်"

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည် မှာ က သံသယ
တွေနှင့် နောင်ဖွဲ့နေတတ်သည် လား။ ပန်းနု မသိနိုင်ခဲ့ပါ။

"အဲဒီ သံသယတစ်ခုနဲ့ ပဲ မေမေတို့ အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲလုလု ဖြစ်
ခဲ့ရတယ်။ ကိုသိန်းဇော် မိခင် တိမ်း ပါးတော့ အခြေအနေတွေက ပိုဆိုး
လာခဲ့တယ်။ ပိုပြီး နာကျင်စရာကောင်းတာက သူ့ရဲ့ သံသယတွေ
ပိုမိုကြီးမား လာတာပဲ။ သမီးဟာ သူ့သွေးသား မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ အသိ
က ခိုင်ကျည်နေတယ်။ မေမေသိတာကော မသိတာကော သူ့သတင်းတွေ
အပြင်မှာ ကြားရတယ်။ တခြားမိန်းမတွေနဲ့ သူ ရှုပ်ပွေတာ မေမေ သည်း
ခံခဲ့ပါတယ်"

မေမေ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို စွေး သိတတ်စ အရွယ်မှာ ပဲ မေ
မေက ရင်ဖွင့်ပြောပြခဲ့ပါသည် ။

"ကြာရင် မေမေအတွက်ကော သမီးအတွက်ပါ မကောင်းနိုင်တဲ့
အခြေအနေတွေကို တွက်ဆပြီး မေမေ သူနဲ့ တရားဝင်ကွာရှင်းလိုက်ရ
တယ်။ သူ့ဆီက မေမေ ဘာတစ်ခုမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး၊ မတောင်းဆိုခဲ့ဘူး၊
သမီး ဟာ သူ့ သွေးသားရင်းဖြစ်တဲ့ အတွက် သမီးရဲ့ ဖခင်နေရာမှာ သူ
အမည်ရှိနေဖို့ ပဲ မေမေ တောင်းဆိုခဲ့တာပါ သမီး ရယ်"

ဖေဖေဆီက ပိုင်ဆိုင်မှုဆို ဘာတစ်ခုမှ မယူဘဲ မေမေသည် စွေး ဘဝ
ကို အစစ တာဝန်ကျေခဲ့သည် ။

စွေး ဆယ်တန်းကျောင်းသူဘဝမှာ တော့ မေမေ တိမ်းပါးခဲ့သည် ။
ဘဝကို အထီးကျန်စွာ ရင်ဆိုင်ရတော့ မည့် စွေး ဆီကို ရောက်လာသူက
ဖေဖေဘက်က တော်စပ်သော ညီမ ဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။

"မင်း တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ရှင်သန်ဖို့ ဆိုတာ မသင့်တော်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ဒေါ်လေး အိမ် လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ မင်းကို ဒေါ်လေး တာဝန်ယူမယ်"

ဖေဖေရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ ဒေါ်သူဇာကတော့ စွေးကို တူမဟူသော သံယောဇဉ်နှင့် စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ယူ ခဲ့သည်။ ဒေါ်သူဇာတို့ မှာ ကသားသမီး အရင်းအချာမရှိပါ။ ဒေါ်သူဇာ ခင်ပွန်း ဦးထွဋ်တင်ကျော်ကလည်း ကြည်ဖြူခဲ့သည် မို့ စွေး ကံကောင်းခဲ့သည်။

"မင်း ဖေဖေအကြောင်းတော့ မင်း ကြားမှာ ပေါ့၊ သူ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့ သူက သူနဲ့ အဆင်မပြေဘူး၊ ကွဲကြတော့ သူ ပိုင်ဆိုင်သမျှ တစ်ဝက်ပေးလိုက်ရတယ်၊ ပြီးတော့ တတိယအကြိမ် သူ ထပ် အိမ်ထောင်ပြုတယ်၊ အဲဒီ မိန်းမကလည်း သူ့ကို ချစ်တာထက် သူ ပိုင်ဆိုင်ကျန်နေသေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မက်မောသူ ပါ၊ ပြီးတော့ အရင်ယောက်ျားနဲ့ သားသမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အခုတော့ မင်းအဖေခမျာ အိပ်ရာထဲ လဲနေပါပြီ"

အန်တီ ဒေါ်သူဇာစကားတွေက စွေး နှလုံးသားကို မရိုက်ခတ်စေနိုင်တော့ပါ။ ဖေဖေကို နာကြည်းစိတ် နှင့် နှလုံးသားက မာကြောခဲ့တာကြောင့် ထင်သည်။

"ဟင့်အင်း ငယ်ငယ်ကတည်းက စွေးကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ခဲ့တာပဲလေ၊ အခုချိန်မှာ စွေးကို တွေ့တော့ ဘာထူးခြားမှာ မို့လဲ"

"ဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ လေ စွေးရဲ့ ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေဟာ အဖေပါပဲကွယ်၊ ခုချိန်မှာ သူ့ခမျာလည်း နောင်တတွေနဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ဆေးရုံပေါ်မှာ ရင်ဆိုင်နေရပါပြီ၊ စွေး သွားတွေ့သင့်ပါတယ်"

ဒေါ်လေးက တိုက်တွန်းနားချတာမို့ စွေး ဖေဖေကို ဆေးရုံပေါ်မှာ

တွေ့ခဲ့ရသည်။ ။

"သ သမီး ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်"

အရိုးပေါ် အရေဖုံးအသွင်နှင့် ဖေဖေကို ကြည့်ကာ စွေး ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်ပေမယ့် ငိုကြွေးဖို့ မျက်ရည် တို့ မရှိခဲ့ပါ။

"သမီး ဖေဖေကို စိတ်နာနေမှာ ဖေဖေသိတယ်၊ ဖေဖေ လူမိုက်ကြီးပါ ၊ သမီး ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ သမီး ရဲ့ နှုတ်က ဖေဖေလို့ ခေါ်တဲ့ အသံကို ဖေဖေ နောက်ဆုံးကြားပါရစေ"

မျက်ရည်စတွေနဲ့ မှီနီဖျော့နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲက တောင့်တမှုတွေက ဒါအတွက်လား။ ဇနီးနဲ့ သမီးကို တစ်သက်လုံး ဥပက္ခာပြုမေ့ထားပြီးမှ ဘဝနောက်ဆုံးအချိန်မှာ ခေါ်တွေ့တာ အဲဒါကြောင့် လား။

စွေး အံကို တင်းတင်းကြိတ်ထားရင်း နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်သည်။ ။ ဟင့်အင်း ဖေဖေ တစ်ဘဝလုံးမှားခဲ့တဲ့ ဒဏ်ကိုတော့ ခံယူသွားသင့်ပါသည်။ ။

မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် တောက်ပနေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ဖေဖေ စွေးကို ကျောခိုင်းနှုတ်ဆက်သွားခဲ့ သည်။ ။

သူနာပြုဆရာမလေးက ဖေဖေလက်ကောက်ဝတ် သွေးကြောကို စမ်းသည်။ ။ မပိတ်သေးသော မျက်ခွံ တွေကို ညင်သာစွာ မှိတ်ပေးသည်။ ။ သွယ်တန်းထားသော ပိုက်တွေကို ဖြုတ်ဖို့ ဆရာဝန်က အမိန့်ပေးသည်။ ။

သည် တော့မှ စွေး ရင်ထဲက တိုးတိုးလေးပဲ ခေါ်မိသည်။ ။

"ဖေ ဖေ"

ဒီအတွက် မေမေ ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု စွေး ထင်သည် ။ ဒါ ဘဝ
မှာ ဖေဖေဆိုသော နာမ်စားကို စွေး ရင်ထဲမှာ ပထမဆုံးခေါ်ခဲ့မိတာ ဖြစ်
သလို နောက်ဆုံး ခေါ်ဝေါ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာ သေချာပါသည် ။
